

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. szeptember 2.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HALLÓ SZÍV

Énekek: 479,1; 299; 274

Alapige: 1Kir 3

Imádkozzunk!

Drága Urunk, amikor kérjük Tőled, hogy hinni taníts, kérni taníts, taníts meg várakozni, akkor azt valljuk meg, hogy milyen kicsinyek és milyen gyengék vagyunk mi magunkban, és azt valljuk meg, hogy milyen erős és milyen hatalmas Isten vagy Te, aki mindezt képes vagy adni és elvégezni a mi szívünkben. Megköszönjük, hogy a hitet nem lehet tanulni, hanem a Te ajándékok az; annak adod, akinek akarod.

Magasztalunk Téged, hogy a mi életünk felől, akik itt vagyunk, úgy döntöttél, hogy megajándékozol bennünket élő hittel; Jézus Krisztusban való hittel; váltságába vetett hittel; azzal a hittel, hogy az „erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk”.

Köszönjük, Urunk, hogy nemcsak Andrással történt meg ez akkor, és sokakkal, hanem velünk is megtörténhet, hogy a Te szavadat halljuk. A Te szavad ellenállhatatlanul hangzik, és köszönjük, hogy aki a Tiéd, az erre válaszolni is fog azzal, hogy otthagyja, úgy, mint a hajót Andrásék; mint Lévi a vámszedő asztalt; mint Zákheus a hivatását, nyereségvágyát és mindent, ami Tőled elválaszt, és elindul, hogy kövessen Téged. Engedd, hogy a mi szívünk is vallja ma reggel: követlek, hatalmas Uram!

Kérünk Téged, hogy szólíts meg a Te igéden keresztül. Adj üzenetet, áldást a Te igédből. Köszönjük, hogy a köré gyűlhattünk, mert így rendelted el, hogy az istentiszteleten ez legyen a középpontban. Kérünk, hogy prédikáld szent igédet, felséges Isten; ne hagyd szomjúhozni a mi lelkünket. Jézusért, a mi Megváltónkért.

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim, Isten igéjét a Királyok 1. könyve 3. fejezetének válogatott verseiből olvasom. Hallgassuk alázattal és figyelemmel:

„Szereté pedig Salamon az Urat, járván Dávidnak, az ő atyjának parancsolatiban, kivéve, hogy a magas helyeken áldozott, és ott tömjénezett. És mikor Gibeonba ment a király, hogy ott áldozzék, mert ott volt a nagy magaslat, és Salamon azon az oltáron áldozott égőáldozatul ezer barmot: Megjelenék Gibeonban az Úr Salamonnak azon éjjel álmában, és monda az Isten: Kérj, a mit akarsz, hogy adjak néked. És monda Salamon: Te a te szolgálóddal, az én atyámmal, Dáviddal nagy irgalmasságot cselekedtél, a miképen ő is járt előtted híven, igazán és hozzád egyenes szívvel, és megtartottad néki ezt a nagy irgalmasságot, hogy néki fiát adtál, a ki az ő királyi székében ül, a mint e mai napon megtetszik. És most, óh én Uram Istenem, te tetted a te szolgálódat királlyá, Dávid, az én atyám helyett. Én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni. És a te szolgáló a te néped között van, a melyet te magadnak választottál, nagy nép ez, a mely meg nem számláltathatik, meg sem írártathatik a sokaság miatt. Adj azért a te szolgálódnak értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet, és tudjon választást tenni a jó és gonosz között; mert kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? És tetszék e beszéd az Úrnak, hogy Salamon ilyen dolgot kért (...) Abban az időben jött a királyhoz két parázna asszony, és megállta ő előtte. És monda az egyik asszony: Kérlek uram, én és ez az asszony egy házban laktunk, és szültem ő nála abban a házban. És harmadnappal az én szülésem után, ez az asszony is szült, és együtt valánk, senki idegen nem volt velünk a házban, hanem csak mi ketten valánk abban a házban. És ennek az asszonynak éjszaka meghalt a fia: mert ráfeküdt. És felkelt éjfélkor, és elvitte az én fiamat mellőlem, mert a te szolgálóleányod aludt, és azt maga mellé fekteté, míg az ő meghalt fiát én mellém fektette (...) És monda a király: Hozzatok nékem kardot! És mikor oda hozák a kardot a király elé, Monda a király: Vágjátok két részre az eleven gyermeket, és adjátok az egyik részt egyiknek, a másikat pedig a másiknak. Ekkor monda az az asszony, a kié vala az élő gyermek, a királynak, mert megindult szíve gyermekén: Kérlek, uram, adjátok néki az élő gyermeket, és ne öljétek meg őt. A másik pedig azt mondja vala. Se enyém, se tied ne legyen; vágjátok ketté. Akkor felele a király, és monda: Adjátok amannak az élő gyermeket, és meg ne öljétek azt, mert az az ő anyja. És mikor hallotta az egész Izráel ezt az ítéletet, a melyet tett vala a király, félék a királynak orcáját, mert látták, hogy Isten bölcsessége van az ő szívében az ítélettételre.”

A mai igénk azért hangzik innen, a Királyok 1. könyvéből, mert a tíz órakerkezdő istentiszteleten tanévnyitónk lesz, ahogy az szeptember első vasárnapján szokott lenni a gyülekezetben. Közöttünk lesznek a gyermekek is, és amikor a gyermekek itt vannak a felnőttekkel együtt, akkor mindig az az ige hangzik, amely az ő rendjük szerint következne. Az ő rendjük szerint, a mai ige: Salamon királysága és Salamon ítélete, a Királyok 1. könyve 3. fejezetéből.

Sok üzenetet tartalmaz ez az ige. Megpróbáltam azokat összeszedni, amelyek a gyermekeknek is szólnak és nekünk, felnőtteknek is: szülőknek, pedagógusoknak az iskolakezdés idején.

Tudjuk Salamonról, hogy Dávid után ő lett a király; apja örökébe lépett. Izráelben azonban a királyság mindig a bűnt is jelentette, hiszen amikor Izráel először királyt kívánt, akkor az azért történt, mert az Úr királyságát megvetették.

Nekik látható király kellett, aki trónon ül, és aki ítél az ő ügyekben. Így lett Izráel első királya Saul. Aztán meglátta a nép, hogy milyen zsákutcába jutottak. Isten azonban megkönyörült az Ő népén, és olyan királyt állított, aki szíve szerint való. Ez lett Dávid, akinek az országlása, uralkodása alatt, vagy inkább így mondom, hogy a szolgálata alatt, – mert Dávid királysága sokkal inkább szolgálat volt, mint uralom – Izráel népének életében aranykor következett. Az ő halála után fia, Salamon lesz a király, akinek a királysága kezdetén Isten azt mondja: kérj Tőlem, amit akarsz, és megadom neked.

Azt hiszem, nagyon sok ember szeretné, ha lehetne, nem is három, de legalább egy kívánsága, és az is nagyon jellemző ránk, hogy ha valamit kívánhatnánk, akkor az mi lenne. De testvéreim, azt mondja az Isten igéje, hogy nem így kezdődött ám ez, hogy Isten odaállt Salamon elé, és azt mondta: kérj Tőlem, amit akarsz, és megadom neked!

Ez az ige nem ott kezdődik, hogy Istentől lehet kérni, hanem ott, hogy lehet szeretni Istent! Három dolgot mond el Salamonról a Biblia. Az első az, hogy szerette az Urat. A második az, amit olvasunk a 3. versben: az ő atyjának, Dávidnak a parancsolataiban járt, tudniillik, Dávid lelkére kötötte Salamonnak: az Urat, a te Istenedet féljed; járj az Ő útjain, tartsd meg az ő parancsolatait! Ez volt Dávid hagyatéka és a végrendelete. A harmadik, amit elmond Isten igéje, hogy Salamon hatalmas áldozatot mutatott be Istennek, mert az Ószövetség idején, az ószövetségi szertartás szerint, áldozatot kellett bemutatni. Amikor valaki áldozatot mutatott be, azzal ezt fejezte ki: bűnösök vagyunk, bűneinkkel Isten színe elé nem állhatunk oda. Azért engesztelést kell szerezni, hogy Isten megbéküljön velünk a bűn miatt.

Azt olvassuk az igében, hogy Salamon ezer barmot áldozott Gibeonban Istennek. A királyok gazdagok voltak, mondhatnánk, ők megtehették! De sok mindent tehetne meg az ember közülünk is, amit nem teszünk meg mégsem! Amire lenne tehetségünk, és mégsem tesszük meg. Salamon királynak azonban nemcsak tehetsége volt erre, hanem meg is tette. Amikor ő ezer barmot áldozott, akkor azzal ezt fejezte ki: mily nagy az én bűnöm és nyomorúságom. Amikor valaki ezer barmot áldozott Istennek, akkor azzal azt fejezte ki, hogy milyen nagy ára van a bűneinek. Mennyire nem állhatunk meg mi Isten előtt a mi bűneinkkel! Isten haragja lesújthatna ránk, de ki lehet az Istent engesztelni. Ez azért volt, hogy az ószövetségi áldozatok előre mutassanak, és rámutassanak arra, amit a Zsidókhöz írt levélben ilyen szépen olvasunk: „Jézus Krisztusnak egyetlen, tökéletes áldozata tökéletessé tette a megszentelteket.”

Ezért, „hinni taníts, Uram!” – vagyis, aki Isten elé járul, annak hinnie kell. Nekünk nem ezer barmot kell bemutatni áldozatul, hanem csak hinni kell, hogy Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Jézus bemutatatta Istennek nagypénteken, a Golgotán azt az áldozatot, ami miatt mi Isten elé járulhatunk, és Isten megbékélt és könyörült.

Tehát, ott kezdődik ez, hogy Salamon szereti az Urat; az Ő parancsolataiban akar járni, és áldozatot mutat be. Vagyis elismeri: „Bűnös vagyok, de hadd legyek Tied, én Istenem! Ki gyógyítná meg beteg szívemet, ha csak Te nem?” – mondja a kedves lelki ének. Éppen ezért, ezután jelenik meg az Isten Salamonnak. Nagyon

sok ember van ma, aki nem szereti az Urat; akit nem is érdekel, hogy mi az Ő parancsolata, mit rendelt el Isten; nem is tudja, hogy a bűnei miatt bocsánatra van szüksége, mégis azért kérne Tőle. De ez így nem megy! Kérné, hogy Isten segítse meg; Isten legyen vele; egy-egy nyomorult, szorult helyzetéből mentse ki; segítse át az akadályokon; csak az a baj, hogy nincs ott az életében, hogy szereti az Urat; hogy parancsai érdeklik, és a szerint próbál élni és járni, mert szent életre törekszik; és nem vallja: bűneink miatt ítéletet kapnánk.

Nézzük meg, hogy miután Isten megjelenik Salamonnak Gibeonban és beszél vele, hogyan válaszol Salamon Istennek! – Kérj, amit akarsz, és megadom neked! Salamon először nem kér. Először bizonytságot tesz, és elmondja a következőt: „Te, a te szolgálóddal, az én atyámmal, Dáviddal nagy irgalmasságot cselekedtél, a miképpen ő is járt előtted híven, igazán és hozzád egyenes szívvel (...), és neki fiat adtál, aki az ő királyi székében ül mind e mai napig.” Tehát, Salamon nem önmagával foglalkozik, hanem az Úrral. Nem kapaszkodik bele abba, hogy most már bármit kérhetek, hanem azt mondja: először elmondom Istennek, hogy ki Ő, kinek látom Őt. Ez megint nagyon fontos! Az emberek kérnének Istentől, anélkül, hogy tudnák, ki az, akitől kérnek. Tudjátok a Bibliából, hogy van sok isten és van sok úr. Tehát, nehogy becsapódjunk, ha valaki azt mondja, hogy „Krisztus”! Akkor meg kell kérdezni, hogy melyik Krisztusra gondolsz? – mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak. Ha valaki azt mondja, hogy „Isten”, te kire gondolsz? Salamon beazonosítja, és azt mondja: én Téged úgy ismerlek, aki az én atyámat vezetted; aki hűséges volt Hozzád, aki szeretett Téged; akihez Te irgalmat tanúsítottál, kegyelmet adtál neki; vagyis, Salamon olyan fia volt Dávidnak, aki az apja életében látta az Isten kegyelmes munkáját.

Tanévnyitón hadd mondjam el, testvérek, hogy Isten üzenete számunkra az, hogy vajon a mi életünkben, akik szülők vagyunk vagy már nagyszülők, látják-e gyermekeink az Isten nagyságos munkáját és tetteit vagy nem? Láthatják-e?

Hadd szóljak most a pedagógusokhoz, hogy miközben tanítanak, oktatnak, nevelnek, pásztorolnak, gyermeket vezetnek – hiszen a pedagógus ezt jelenti, hogy „gyermekvezető” –, vajon látják-e az életükben a példát? Vajon látják-e az életükben, egyházi iskoláink pedagógusaiban, tanáraiban, tanítóiban, egyházi óvodákban az Isten munkáját? Nem az a kérdés, hogy ki a fenntartó! (Minden intézménynek az állam a fenntartója, mert ő adja a normatívát.) Itt az a kérdés, hogy lehet-e látni az ott dolgozókon az Isten munkáját? Lehet-e látni azt, hogy az én tanárom imádkozik? Lehet-e látni azt, hogy az én tanárom az élete kérdéseiben is az Urat kérdezi? Salamon arról tesz bizonytságot: én láttam; ez a kegyelem legyen az életben is! Mint ahogyan Elizeus és Illés búcsúznak egymástól, és ennyit kér Elizeus: „Legyen, kérlek, a te benned való léleknek kettős mértéke én rajtam!” Azért, mert látta azt a lelket, amely Illésben munkálkodott és áldottá tette.

Olyan Istenünk van, aki nemzedékről nemzedékre megadja; megújul az Ő hűsége! Salamon, amikor Istenről beszél, gyönyörködik az Úrban. Emlékeztek a 37. Zsoltárra: „Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit!” Tehát, ne legyen a szívünknek olyan kérése, amely nem azzal kezdődik, hogy gyönyörködünk az Úrban, az Ő irgalmas tetteiben és a csodálatos szeretetében! Ne kérj úgy, hogy nem tudod, kitől kérted, ki adja és kinek tartozol ezért hálával!

Aztán, Salamon nemcsak kapott valamit, hanem azt is nézzük meg, hogy ki az, aki kapott Istentől valamit! Azt mondja Salamon: „Én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni.” Tehát, majdnem azt mondja, hogy én egy tehetetlen ember vagyok Nélküled, Uram! Micsoda alázat egy királytól! Isten népének egy vezetőjétől micsoda alázat, aki nem azt mondja, hogy én mindent tudok, hanem aki azt mondja: én nem tudok semmit! Egyébként van is egy ilyen mondás, hogy „az az igazán bölcs, aki tudja, hogy nem tud semmit.” Az tud igazán valamit, aki tudja, hogy nem tud semmit. Olyan megdöbbenő az a mai világunkban, mikor olyan emberekkel beszélek, akik úgymond mindent tudnak: a zene, az egészségügy, a pedagógia területén, és nincs olyan terület, amiben ők ne szakemberek lennének! Tele vagyunk polihisztorokkal, akik mindenhez értenek, mindenben tanácsot tudnak adni, akik mindent tudnak, de nagyon kevesen vannak, akik azt mondják, mint Salamon: Uram, nem tudok semmit! Uram, én magamtól semmi vagyok! Olyan vagyok, mint a kisgyermek. Micsoda alázat! Így kellene lennie így tanév elején is, amit az ige mond, hogy „alázatosan járj a te Isteneddel!” Ez kellene, hogy jellemezze a hívó embert: nincs semmim, nem értek én a kormányzáshoz!

A mai igénkben nézzük meg, hogy Salamon mit kért! Nem azt kérte, ami neki kellene, hanem azt, ami szükséges ahhoz, hogy egy közösség érdekeit tudja szolgálni. Tehát nem önmagának kért, hanem amit kért, azt azért kérte, mert ez szükséges ahhoz, hogy egy közösséget, ahová Isten állította – vagy ma így mondanánk, hogy a feladatot, amire Isten elhívja –, el tudja látni. Nagyon nagy kérdése az igének az, hogy ha kérünk, akkor mit kérünk. Nézzük meg imádságainkat, könyörgéseinket, hogy mit szoktunk mi kérni! Én azt hiszem, hogy nagyon sok mindent kérünk magunknak, meg talán a szeretteinknek, a családtagjainknak, de ki az közülünk, aki imádságban ezt kéri: Uram, azt add, amire szükségem van, amivel én a Tőled kapott feladatomat és szolgálatomat be tudom tölteni!

Azért mondtam, hogy mondok egy harmadik fordítást, mert az egyik fordítás úgy adja elénk, hogy „adj a te szolgádnak bölcs szívet”; a másik fordítás úgy, hogy „adj értelmes szívet”; és van egy harmadik, amely szerintem a legjobb fordítás, a héber szöveg legszebb visszaadása az, hogy „adj a te szolgádnak halló szívet”. Adj a te szolgádnak „halló szívet”, mert különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet!” Bizonyára ismerős ez a mondat: „Jól, csak a szívével lát az ember” – az most a Biblia szerint nem így van, hanem „jól csak a szívével *hall* az ember.

Így, tanévkezdés elején hadd mondjam el, hogy sok mindent hall a diák egy tanévben a fülével, a hívó ember pedig kell, hogy halljon a szívével! És itt a szív nem ezt a belső szervet jelenti mindenféle koszorúereivel, kamráival együtt, hanem a szív az egész bensőt jelenti, az egész lényét az embernek.

Adj a te szolgádnak halló szívet – és ebben megint egy csodálatos hitvallás van! Azért lehet nekünk halló szívünk, mert van mit hallani. Ha nem lehetne mit hallani, akkor minek a halló szív? Ha nincs adás, akkor minek a televízió vagy a rádió? Az én gyerekkoromban hétfőn nem volt adás; be se kapcsoltuk a televíziót. Hát minek? Hát nem volt adás! Tehát, ebben a részben Salamon megmondja: Te olyan Isten vagy, aki beszélsz, aki az élet mindennapjaiban megszólítasz engem, tanácsaiddal vezetsz és igazgatsz. Adj halló szívet, mert Te beszélő Isten vagy! –

ez természetes, de az nem természetes, hogy mi ezt halljuk. Figyeljétek meg, hány ember nem hallja, hogy az Isten mit mond! Spurgeon írja: az első sorban ült egy 15 éves fiú egy hétig az evangélizáción, és azt mondta Spurgeonnak a végén: „míg ön beszél, én abból nem értek semmit.” Miért? Mert nem hallott a szíve. Azt mondta Jézus egyszer: akik meghallják, azok élnek – akik a szívükkel hallanak, nem a fülükkel. „... a szó fülig ha érhet” – mondja az 512. dicséretünk –, „de szívig nem mehet”, mert nincs halló szív. Van ilyen, amikor az ember ül, hallgat, de nem hall semmit abból, amit az Isten mond. Olyan csoda az, amikor valaki azt mondja: egyszer elkezdtem hallani, hogy Isten mit mond! Lídia, a folyóvíz mellett, Filippiben, aki odament imádkozni, egyszer csak hallja, hogy mit mond az Isten. Hát nem csodálatos dolog?

Te hallod-e, hogy mit mond az Isten? Van-e halló szíved? „Adj a te szolgálóknak halló szívet!” Meggyőződése, hogy ha ezt a kérdést a magyaroknak feltennénk, az úgymond keresztyén Magyarországnak, 100 emberből 99, vagy 99,9 azt kérné, hogy adjál pénzt! Egészen biztos vagyok benne, hogy az úgymond keresztyén nemzet azt mondaná, hogy pénzt kérek! Salamon meg azt mondta: Bölcs szívet, értő szívet, halló szívet, mert különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet! Salamon megvallja ezzel, hogy a kormányzáshoz nem törvényekre van szükség; az a bűn következménye. A kormányzáshoz nem rendeletekre van szükség. Tele van az országunk törvényekkel, rendeletekkel, azoknak a módosításai-val, meg végrehajtási utasításaival; és azt mondja Salamon: Uram, nem jó törvényeket szeretnék hozni, hanem hallani, hogy mit mondasz! Ilyen fontos az ige! Azt mondja Salamon: ne jó minisztereket adj nekem, akik majd tudják, hogy mit kell csinálni, hanem azt mondja: Uram, egyben segíts meg, hogy halljalak téged; halljam és szeressem, szent igazságodat!

Tehát, a hívó ember úgy, mint Salamon, hallani akarja Istent. A vallás azért veszélyes, mert a vallások nagy része azt mondja, hogy te az Istent tiszteld! Isten meg azt mondja: a hit az, hogy halljál Engem, halld, mit mondok! Figyeljétek meg, Salamon ezt akarja hallani!

Hadd mondjak el a testvéreknek egy dolgot, mert ezt feltétlenül így tanévkezdéskor el kell mondani! A ma embere szeretne elérni sok mindent, vagy mindent szeretne elérni, de Isten kihagyásával. Azt mondja Isten Salamonnak: „kérj tőlem”, mint a Jelenések könyvében a gyülekezetnek: „végy tőlem!” Azért, mert sokan nem Tőlem kérnek, és nem Tőlem vesznek. Tehát, „... végy tőlem tűzben megpróbált aranyat!” Azért mondom el ezt, mert az ember mindent megtesz, hogy Istent kihagyja, és Isten nélkül érjen el valamit.

Néhány évvel ezelőtt, amikor az iskolákban nagy tiltakozás miatt nem sikerült bevezetni a meditációs órákat, akkor az Ördög egy más csalit tett a horogra. Amit az Ördög akart, azt selyempapírba csomagolta, hogy ne látsszon olyan csúnyának. Akkor kitaláltak valamit, meg lehet nézni az interneten, úgy hívják, hogy „Boldogságórák”. Én két évvel ezelőtt, mikor valaki felhívta rá a figyelmemet, utánajártam ennek a dolognak. Van ilyen pályázat, hogy „Boldog Iskola és Óvoda”. Az Ördög a meditációt becsomagolta ebbe a szaloncukor papírba, szebb csalit tett fel a horogra, kívánatosabbat. Melyik az a szülő, aki nem azt mondja, hogy az én gyermekemet boldognak akarom látni? Hát persze, a boldogság, az kell! Igen ám,

testvérek, a boldogság órákról csak annyit, hogy az a legnagyobb baj, hogy ők Isten kihagyásával akarnak boldogok lenni.

Nekünk az ige megmondja, hogy kik a boldogok; hogyan lehetsz boldog. Jézus erről beszél a Máté evangéliuma 5. fejezetében, a Hegyi beszédben. A zsolttáros erről beszél: „Boldog az az ember, aki ő benne bíz.” – tudniillik az Úrban. Boldog ember, aki hisz. A Jelenések könyve pedig befejezi azzal, hogy még a halott is boldog, ha az Úrban hal meg: „Boldogok a halottak, a kik az Úrban halnak meg.” Nagy tekintélyű emberek mindenféle emberi módszert becsomagoltak, és azt mondták: na, így lehetsz boldog! Ilyenek vannak benne: bűn nincs is, tehát a bűn az nem a valósághoz tartozik. Az a legnagyobb különbség tehát, hogy kihez fordulsz. Olvasok egy mondatot: „Ez a Boldogságóra és ami abban van, fokozatosan lebontja eddigi hitrendszeredet, és épít fel egy másikat.” Ez így van megfogalmazva egy könyvben: fokozatosan lebontja eddigi hitrendszeredet, és egy másikat akar felépíteni. Egy másik hitrendszert, ami nem az Úrhoz csatlakozik, és nem az Urat imádja, hanem a Sátánt.

Különben ki tudná kormányozni a Te nagy népedet? – Salamon tehát, *nemcsak áldott akart lenni, hanem áldássá is akart lenni mások számára*. A hívő ember nem arról ismerszik meg, hogy ő áldott, hanem arról, hogy áldássá lesz mások számára. Az a hívő – Jézus úgy mondja ezt –, aki tud világítani, aki tud só lenni, aki tud kovász lenni, aki áldássá tud lenni. Salamon ezt kéri: „Tégy, Uram, engem áldássá, oly sok a bús élet!” Olyan nagy és szétszórt ez a nép, olyan csökönyös, olyan önfejű és olyan megátalkodott, hogy nem lehet összefogni máshogy, nem lehet kormányozni ezt a nagy nyájat!

Azt kívánom, testvérek, hogy az új tanév kezdetén érezzük át kicsinységünket, de érezzük át, és tudjuk azt is, hogy hatalmas Istenünk van, aki azt mondja a Máté evangéliumában: „... keressétek először Istennek országát, és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek!” Úgy nem lehet, hogy Isten országa nélkül, Isten igazsága nélkül, de úgy lehet, hogy Vele együtt. A Róma 8,32 szerint: „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, hogyne adna Vele együtt mindent minekünk.” „Higyj az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülj!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy Salamon hite meglátszott a hétköznapiakban, a döntésekben, a cselekedeteiben. Mi is ilyen hitet kérünk Tőled, Urunk! Nem olyan hitet, amit szájjal vallunk, hanem olyat, amely a cselekedeteinkben is meglátszik, hogy Hozzád tartozunk, Általad vezetett és Téged szolgáló gyermekeid vagyunk. Kérünk Téged, adj ilyen lelkiületet, hogy mi is szeressünk Téged, mi is a Te utadon járjunk; ne hagyjuk figyelmen kívül a Te parancsaidat, hogy milyen az az élet, amely Neked tetszik, amelyben gyönyörködsz.

Bocsásd meg, Urunk, hogy ez a világ Nélküled akar boldogulni, Téged kihagyva akar előrejutni, boldog lenni! Bocsásd meg kérünk, és adj nyitott szemet a gyermekeidnek mindenütt, hogy észrevegyék a csapdákat, az ördög ravaszságát! Kérünk Téged, hogy könyörülj meg ezen az egész teremtett világon, amely nyög a bűn miatt, de amelyre kiárad újból és újból a kegyelem fénye és ereje.

Kérünk, hogy áldd meg a hirdetett ígét, mert lehet Téged hallani ma is. Te olyan Isten vagy, aki beszélsz, és nem olyan, mint a bálványok, akiknek van szájuk, fülük, szemük, de nem beszélnek, nem hallanak, nem látnak, nem éreznek, és nem tudták odaadni az ő egyetlen Fiukat, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen! Egyedül Te voltál képes arra, hogy elküldd Jézus Krisztust, akiben beteljesedtek az áldozatok, aki egyetlen áldozatával tökéletessé tette a megszentelteket. Köszönjük Neked, Urunk, hogy ennek az áldozatnak a kiábrázolása majdnem minden vasárnap itt van az úrasztalán: vagy a keresztségben vagy az úrvacsorában. Magasztalunk Téged, hogy a bűnre emlékeztetsz bennünket, és arra, hogy legyünk bűnbánóak, mert Te elvégzed ezt a szívünkben, Szentlelked által.

Köszönjük, Urunk, hogy kezedbe tehetjük szereteteinket közelben és távolban; azt a családot, akik a héten temettek; gyászolóinkat, betegeinket, kicsinyeket, nagyokat. Hadd éljük át, hogy Te vagy a mi Királyunk, Te vezetsz minket mindhalálíig!

Ámen.

274. ének

1. Ki Istenének átad mindent, Bizalmát csak beléveti,
Azt csudaképpen őrzi itt lent, Ínség, baj közt is élteti.
Ki mindent szent kezébe tett, Az nem fővényre épített.
2. A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér,
Ha sebeink még jobban fájnak S mindennap kínunk visszatér?
Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkünk bűnnek helyet ad.
3. Csak légy egy kissé áldott csendben: Magadban békességre lelsz,
Az Úr rendelte kegyelemben Örök, bölcs célnak megfelelsz.
Ki elválasztá életünk, Jól tudja, hogy mi kell nekünk.
4. Zengj hát az Úrnak s járd az utat, Mit éppen néked Ő adott;
A mennyből gazdag áldást juttat S majd Jézus ad szép, új napot.
Ki Benne bízik és remél, Az mindörökké Véle él.